

Sjoerd Kuyper
Hotel De Grote L

δ

Mijn vader is de enige die door mijn haar mag rossen

Zondag 12 mei. Het begon echt perfect vanochtend.
Het leek wel zomer. Dan ben je blij dat je aan zee woont,
zo fris was alles. Met nog dauwdruppels op het helmgras
en op de stoelen op het terras en de zon die
dan groot uit het land klimt en dat je op je eigen balkon kan staan
en zwaaien en dat je schaduw op het strand naar jou zwaait.
De lucht tintelt op je huid. De hemel helemaal schoon blauw
en het strand nog leeg. Alleen de zee die daar rustig adem
ligt te halen en je weet dat dat nooit ophoudt. Nou ja. Zoiets.
Ik was vroeg opgestaan en had meteen
m'n voetbalkleren aangetrokken.
Na de wedstrijd moest ik toch douchen dus dat hoefde nu niet.
Mijn vader was nog eerder op dan ik.
Hij stond hoog op een ladder tegen de voorgevel
en was fluitend bezig de naam van ons hotel te veranderen.
Dat was hij al van plan toen mama net dood was
maar het was er nooit van gekomen.
Zo'n dag was het: om grote plannen uit te voeren.
Om kampioen te worden. Om verliefd te worden. Om je naam
met een spuitbus op de maan te zetten.
De letters van de oude naam, van ons hotel dus,
stonden op de grond, Zeezicht,
en mijn vader had al zes nieuwe opgehangen.
Hotel De Grot stond er nu. Ook geen slechte naam.
Ik mocht hem niet helpen, ik mag hem nooit helpen,
we moeten een onbezorgde jeugd hebben,
dus ging ik inschieten op het doel aan de zijkant.
De noppen van mijn schoenen kletterden lekker op de tegels.
Ik schoot er drie achter elkaar vlijmscherp in de bovenhoek.
Aan mij zou het niet liggen.
Maar toen ik de vierde hoog over schoot, werd ik zenuwachtig.

Het was tijd om te gaan. Als je te vroeg weggaat,
kom je bijna nooit te laat. Maar mijn vader wilde per se nog
alle letters ophangen. Hij heeft het altijd druk,
het zweet breekt je uit als je hem ziet rond rennen. Hij moest er
nog vijf. Zoveel tijd hadden we niet meer.
Hij hing net de l op z'n plek: Hotel De Grote L. Ook fijn.
Toen was het of de dag pas echt openging.
Van alle kanten kwamen mensen. Alsof de nacht openging
bedoel ik, alsof ze het deksel van de nacht hadden gehaald.
Felix was als altijd de eerste met zijn mooie kleertjes
en zijn dure schoenen en zijn haar stijf van de gel.
Door al die deftigheid ziet hij er veel ouder uit dan hij is,
hij is pas vijfentwintig of zo. Hij geurde een hele lente bij elkaar.
Mijn vader riep naar beneden dat hij vandaag zelf maar
koffie moest zetten omdat wij allemaal naar de wedstrijd gingen.
Omdat het mijn grote dag was. Felix gaf me een boks
en liep naar binnen.
Toen begon Briek te zingen in haar kamer.
Haar raam was dicht maar je kon haar goed horen.
Ze beukte op mama's gitaar en zong haar leukste liedje.
Kos begint te zingen. Ha!

'En Sneeuwvitje had de blues,
en Sneeuwvitje had de blues,
en ze lag daar in haar kist van glas
en dacht aan hoe alleen ze was.
Sneeuwvitje had de blues.
En Sneeuwvitje had de blues,
en Sneeuwvitje had de blues,
en ze wachtte op een jongen
die die appel weg kon tongen.
Sneeuwvitje had de blues.'

Ik hoor het altijd graag, ik weet niet waarom, het hoort bij Briek
en haar gothic kop. Ik riep Pel, maar die hoorde me niet.
Omdat Briek zo hard aan het zingen was.

De tijd begon echt te dringen. Een oude auto kwam de duin op kruipen. Volgens mij was het een Lada.
Klinkt gek maar het klopt. Alle duinen bij elkaar zijn het duin en één duin is de duin. Je kunt dus gaan wandelen in het duin maar het hotel van Kos staat op de duin vlak aan zee. Ik heb het opgezocht. Hij stopte voor het hotel. Die Lada dus.
Er sprong een kwaai vrouw naar buiten die met grote passen naar de ingang liep.
Toen kwam Walput opeens ook uit die Lada. In z'n lange leren jas. Z'n grijze paardenstaart wapperde in de wind.
Die vrouw was de dochter van Walput, ik had haar al eens eerder gezien.
Mijn vader riep vrolijk naar Walput, vanaf zijn ladder.
Stom, want toen zag die dochter hem. 'Ik moet u spreken. Nu!'
Ze heeft zo'n stem waar kleine dieren van doodgaan als ze die horen. Toen kwamen de twee lesbo's naar buiten en vroegen of ze fietsen konden huren en ik zei dat ik ze wel even uit het hok zou halen maar dat vond mijn vader niet goed. Hij klauterde naar beneden. 'Kinderen moeten niet werken, die moeten lol hebben.'
Dat bedoel ik. De dochter van Walput greep zijn arm maar mijn vader rukte zich los en liep naar het fietsenhok. Ik riep Pel nog een keer. Ze hoorde me niet dus ik klom de ladder op.
Ik bonkte op haar raam en ze deed zo snel open dat ik van schrik bijna naar beneden donderde.
Pel was weer eens helemaal in mama.
Ze had mama's jurk aan als pyjama en ze draaide mama's liedje voor ons. *Kos zingt weer!*

'Er waren eens vier biggetjes,
die gingen in het bad.
En weet je wat het gekke was?
Dat er maar één, één biggetje...
een pie-pa-piemel had.'

Ik zei dat ze een beetje op moest schieten
en vroeg of Briek en Libbie al klaar waren.
Dat we over vijf minuten echt weg moesten.
Maar ik had het kunnen weten, mijn zussen gingen niet mee.
‘Briek is somber,’ zei Pel, ‘en Libbie moet leren.’
Ze liep naar de foto van mama die naast haar bed staat.
Ik zag voor het eerst dat mama op die foto de jurk aanheeft
die Pel nu als pyjama gebruikt.
‘Kos gaat vandaag kampioen worden,’ zei Pel.
Ze luisterde even naar de foto en knikte
en kwam terug naar het raam.
‘Mama denkt dat je vandaag tien doelpunten gaat maken.’
‘Drie,’ zei ik.
En toen zei Pel: ‘Ik moet ook leren en ik ben ook somber.’
En ze trok het raam zo snel dicht
dat ik weer bijna van de ladder viel.
Aan zussen heb je niet bijzonder veel.
Je hoort beroemde voetballers nooit over hun zus vertellen.
Dat lijkt me niet voor niks.
Ik heb negen maanden gehoopt dat Pel een jongen zou worden,
dan hadden we samen kunnen voetballen,
dan waren we misschien bij dezelfde club gaan spelen
en later samen in het Nederlands elftal. Maar Pel is een meisje,
ze is lief maar snapt niet veel van mij. Maakt niet uit.
Laten zij en Libbie en Briek
de dingen maar lekker met hun drieën doen.
Misschien denken zij dat ze later in dezelfde musical gaan spelen,
weet ik waar meisjes van dromen.
Misschien met dezelfde man trouwen.
Zij hebben elkaar en ik heb mijn vader, zo gaat het al drie jaar
en laat het alsjeblieft zo blijven. Please!
Mijn vader stond met Walput en zijn dochter te praten.
Nou ja, praten, de dochter schreeuwde en
Walput stond erbij als een opgezet konijn en mijn vader luisterde.
Het zweet droop uit zijn haar.
‘Maar, maar, maar,’ hoorde ik hem zeggen,

alsof hij probeerde spijkers in beton te slaan,
‘maar zo gauw ik het heb, krijgt hij het. Echt, echt...’
‘Het is bejaardenmishandeling!’ riep die dochter.
‘En bovendien...’ Ze gebaarde naar Walput.
Dat hij ook iets moest zeggen. ‘O ja!’ zei hij.
‘De benzine wordt steeds duurder.’
‘Precies!’ riep die dochter. ‘En...’ Walput dacht even na.
‘O ja! Het kattenvoer ook.’
Je kon zien dat hij liever dood wou zijn
dan dat soort zinnetje zeggen.
Ik vraag me af of hij wel een kat heeft. Dat vindt die dochter
vast niet goed. Die heeft volgens mij een hond.
Waar Walput bang voor is.
Het is aardig van Walput dat ik zijn bandrecorder mag lenen
maar ik ga hem nooit laten horen
wat ik nu allemaal aan het opnemen ben.
Mijn vader trok Walput het hotel in. ‘Alsjeblieft, Walput,’ zei hij,
‘we hebben vanavond volle bak, alle tafels bezet.’
De dochter liep mompelend terug naar haar Lada,
ik liep naar de auto van mijn vader. Ik wilde alvast gaan zitten
maar hij was op slot. Er stonden dozen met boodschappen
op de stoel rechts en op de achterbank. Toen mijn vader
naar buiten kwam, begon die dochter weer te schelden:
‘Als je vandaag niet betaalt, hou ik hem morgen thuis.’
Mijn vader reageerde niet. Hij keek mij vragend aan.
‘Libbie moet leren en Briek is somber,’ zei ik,
‘en Pel moet ook leren en is ook somber.’
Mijn vader propte de dozen die op mijn stoel stonden
tussen die op de achterbank, stapte in, startte de auto
en stak een sigaret op. Hij zweette nog erger dan eerst,
het leek of hij met zijn kleren aan onder de douche had gestaan
en zich niet had afgedroogd. Ik ging naast hem zitten.
We reden de duin af en ik keek nog even achterom.
Ik zag mijn zussen het hotel uit komen. Libbie en Pel in bikini,
Briek in het zwart.
‘Maar eerst gaan ze even in het zonnetje liggen,’ zei ik.

‘Meiden...’ zei mijn vader. Hij glimlachte.
Hij houdt veel van zijn meiden, dat kon je zien.
Maar dat wist ik al.
We reden de polder in en ik vroeg waar de dochter van Walput het over had. ‘Allemaal flauwekul,’ zei mijn vader, ‘niks om je zorgen over te maken. Walput is een ouwe hippie, die gelooft niet in banken, die wil zijn geld cash.
Dat het rinkelt en ritselt in zijn broekzak.
Maar de kassa is even leeg. Vanavond verdienen we genoeg, dan krijgt hij zijn loon.’ Oké, dacht ik. Dacht ik toen.
Wist ik veel. Nu weet ik meer. Wist ik het maar niet.
Mijn vader roste zijn hand door mijn haar.
*Walput is de kok in het hotel van de vader van Kos.
Hij is echt heel erg oud. Een dagboek schrijf je alleen voor jezelf, daar hoef je niks in uit te leggen. Maar nu dit een boek wordt is het handig om te weten dat Walput de kok is en Felix een man die iedere dag van ’s ochtends vroeg tot ’s avonds laat aan de bar van het hotel zit. Hij kijkt uit over zee.
Niemand weet waarom. Hij slaapt niet in het hotel.
Ze weten niet waar hij woont. Kos heeft drie zussen: Libbie van negentien, Briek van vijftien en Pel van negen. Kos is dertien. Ik ben ook dertien.
Als je die dingen niet weet, dan duizelt het je misschien en heb je zin om op te houden met lezen omdat je er niks van snapt. Dat zou zonde zijn want het is een fantastisch verhaal, ik meen het.
De moeder van Kos is dood. Maar dat kan Kos beter zelf vertellen. Veel beter.*

Mijn vader moet mee naar het voetballen, iedere zaterdag of zondag, dat is belangrijk, maar mijn zussen kan ik missen als een penalty tegen.
Als ze opeens langs de lijn staan en stomme dingen gaan roepen, goeie kans dat we dan met een doelpuntje of zeven verliezen.
Mama ging ook bijna nooit mee en dat was goed.

Pel was toen nog veel kleiner en Libbie en Briek konden ook nog niet echt op zichzelf passen. Nu ook niet, maar ze denken van wel. Ze moeten wel. Toen mama vertelde dat ze kanker had en dat ze doodging heb ik een hele nacht gehuild. Zij troostte me. Ik had haar moeten troosten. Maar toen ze doodging heb ik niet gehuild en toen ze begraven werd ook niet en daarna nooit meer. Nergens om. Het is een beslissing van me. Ik heb een keer mijn pols gebroken maar ik heb geen traan gelaten. Omdat mama er niet meer was om me te troosten. Ze kon ontzettend goed troosten. Na een halfuur lag je slap van het lachen. Mijn vader is een onhandige trooster. Dat komt omdat hij nooit heeft kunnen oefenen. Mama deed het altijd en daarna hebben we niet meer gehuild. Libbie denkt dat ze nu onze moeder is en moeders huilen niet, Briek is altijd te kwaad om te huilen en Pel denkt dat mama nog leeft. Op foto's of in oude jurken of in dieren. Pel heeft zoveel fantasie dat ik me afvraag of ze zelf echt bestaat. Als je moeder dood is, heeft je vader geen vrouw meer. Dan huil je niet, want je wilt je vader niet extra verdrietig maken. Mijn vader is de enige die door mijn haar mag rossen. Soms denk ik dat hij mijn beste vriend is maar dat is verkeerd gedacht want hij is veel meer dan dat. Hij is er altijd. Als je ruziemaakt met een vriend loopt die vriend weg en zie je hem dagen niet of zelfs nooit meer. Een vader loopt nooit weg. Tenminste, mijn vader niet. Een vader kan je vastpakken en aanraken, hij drukt je tegen zijn grote lijf. Dat doe je niet met een vriend. En je weet gewoon dat als iemand een geweer op je leegschiet dat hij dan voor je zal springen om de kogels op te vangen. Dat weet je. Ik doe het ook voor hem. Denk ik. Nee, zeker weten. Ik zou alles doen. Zal. Ik zal alles voor hem doen. We reden veel te hard over de verkeersdrempel aan het begin van het dorp en stootten alle twee ons hoofd tegen het dak.

Mijn vaders sigaret vloog uit zijn mond en viel op de vloer.
Hij probeerde hem te pakken en kon even niet op de weg kijken.
Daarom stuurde ik. Doen we wel vaker.
Ik zei dat ik Hotel De Grotel een vreemde naam vond voor
ons hotel. 'Zo moet je het niet zeggen,' zei mijn vader.
'Het is Hotel De Grote L. Het rijmt.
En je kunt er van alles bij verzinnen.'
Dat deden we, we verzonnen van alles.
Hotel De Grote Labrador, Lummel, Lachfilm, Luiwammes,
Landbouwwerktuigententoonstelling, Lastpost, Lawine, Liflaf,
Hotel De Grote Lampenkap. We lachten ons kapot
maar het woord dat we alle twee dachten
zeiden we alle twee niet. Mijn vader zei alleen: 'Mannen...'
Het was zo'n zondag waarop je wist dat je alles kon.
Dat je kon vliegen. Dat iedere bal die je aanraakte
in het net van de tegenpartij zou ploffen.
Maar ergens anders reed natuurlijk net zo'n jongen als ik
naast net zo'n vader als die van mij naar het voetbalveld
en die voelde natuurlijk hetzelfde. Een speler van de tegenpartij.
Nou, die had dan pech gehad.

Isabel is het mooiste meisje dat ik ken

De wedstrijd ging anders dan ik had verwacht.

In de uitwedstrijd hadden we die jongens met 5-1 opgerold maar nu kwamen we er niet doorheen.

Ze speelden veel beter dan toen
of wij speelden veel slechter door de zenuwen.

We kwamen zelfs nauwelijks aan aanvallen toe. Zij wel.

Geoffy stond te keepen als een tijger, dat hield ons op de been.

Ik stond driekwart van de wedstrijd

in de middencirkel op de bal te wachten. Die niet kwam.

Mijn vader stond naast het doel van de tegenstander

en af en toe hoorde ik hem schreeuwen. 'Alle ballen op Kos!

Toe nou jongens! Hij staat helemaal vrij!' En iedereen zag dat ik vrij stond maar ze kregen de bal niet bij me in de buurt.

Ik werd er doodziek van. En wie stond er naast mijn vader?

Isabellebellebel!!!

Isabel is het mooiste meisje dat ik ken.

Ik zit in de klas vaak naar haar te kijken als ze het niet doorheeft

maar ze heeft het altijd door en dan kijkt ze naar mij

en dan glimlacht ze en dan is ze nog mooier.

En dan begint dat stomme blozen.

Ik wou dat ik op mijn neus kon drukken of zo

om dat blozen uit te zetten. Of aan een oor trekken.

En dan stoer kijken. Maar volgens mij zit ik er altijd bij

als een cavia die probeert uit te rekenen hoeveel een min een is.

En als hij dan eindelijk doorheeft dat dat nul is,

denkt dat die som over hem gaat.

Als ik zie dat ze langs de lijn staat om naar haar broer te kijken, bloos ik net zo erg maar dan sta ik ver weg in het veld.

Soms zwaait ze naar me en dan is het alsof mijn hoofd explodeert.

Dan moet ik met mijn handen op mijn hoofd slaan

om de vlammen in mijn haar te doven. Als ik drie doelpunten maak

is het eerste altijd voor mama, het tweede voor mijn vader,

en het derde is voor haar.